
tündérország kapujában

Hangjáték

KOPECZKY LÁSZLÓ

Személyek:

APA
ANYA
SAMUKA
PANNI
TINI
TINI MAMÁJA
ELEK

- SAMUKA: Apa, milyen az a Tündérország?
APA: *(kelletlenül)* Miiii?...
SAMUKA: Milyen az a Tündérország?
APA: Nem látod, fiam, hogy olvasok?
SAMUKA: Mindig olvasol.
APA: *(felhorkan)* Mindig?!... Reggel ötkor, mint egy kerge ürge kimászok a paplan alól. Kettőig a gyárban sorvadok. Fél órát gyömöszölődöm az autóbuszban. Itthon: „Gyere, apuskám, csináljuk meg ezt... Gyere, apuskám, csináljuk meg azt...” S akkor én mindig olvasok!... Eredj, kérdezd a mamádtól... Ő a tündér, vagy nem?
SAMUKA: Anya, milyen az a Tündérország?
ANYA: *(fakó hangon)* A Tündérország, ha valaki reggel melegített vízben megmosakodik, felveszi a frissen vasalt inget, elfogyasztja a párolgó reggelit, kísétál a közeli megállóba, majd hét órát üldögél a jól fűtött irodában. Kilenckor kávé szűrőcső, szendvicset hozat. Kettőkor hazaringattatja magát. Itthon ebéd várja, friss újság. Ebéd után szundikálás, a légy se pissenjen. Este tévé a második híradóig.

SAMUKA: És te mért vagy tündér?
 ANYA: Mert én ezt a gyenge lábon forgó birodalmat kormányozom. Elvégzek mindent. Senki sem tudja, mikor.
 APA: Hát olyankor bajosan, mikor háromtól hatig kiselőadást tartasz a Hammanek Gizinek vagy a Kaláta néinek mártíromságodról.
 ANYA: Olvasd, fiacskám, az újságod, úgyis olyasmiről van szó, ami téged nem érdekel.
 APA: *(dühös)* Persze, hogy nem érdekel. Hogy a frászban érdekelne. Én egy lelketlen fráter vagyok. Körülöttem mindenki szenved. Züllött vagyok. Gyermekeim meztelenül járnak... Nővérekédnek az erdei manó varázsolts keresztűros zongorát, tökből!
 PANNI: *(durcásan)* Mindig felhányja...
 ANYA: Mennyit könnyörögtetett magának!

(Apa és Anya fojtott hangon pörölnék.)

SAMUKA: Milyen az a Tündérország, Pannikám?
 PANNI: *(sírva fakad)*
 ANYA: *(dühös)* Mért kínzod, te szamár. Egy csepp tapintat sincs benned, sem apádban... Most hagyta ott az Elek...
 PANNI: *(dobbant)* Én hagytam ott!
 ANYA: *(csitítja)* Jó, jó, kicsi gyermekem... Csak ne izgasd fel magad.
 APA: Nagy eset... Felizgatja magát... Tsz... A kisasszony hisztériázik, mert egy hólyag más szoknya után futkos.
 PANNI: *(megdöbbenve)* Láttad?
 APA: Mi az, hogy láttam? Hát nem te mondtad?
 ANYA: Apád csak azt látja meg, ami benne van a hivatalos utasításban.
 APA: Növeled a tekintélyemet a gyerek előtt... Hát ide figyeljete: Igenis láttam a tanító kisasszonnyal!... Csak nem akartam mondani, mert nekem több eszem van... és tapintatos vagyok.
 PANNI: Én kútba ugrom!... *(Rohanás, ajtócsattogás.)*
 ANYA: Látod, te vadember, mit csináltál!... Pannikám, kislányom!... *(Távolodó hang.)*
 APA: *(fokozódó dühvel)* Tündérország!... Tündérország!!... Tűnj el a szemem elől!!!... Anyus!... Pannikám... *(Távolodó hang.)*

(Változás.)

SAMUKA: ...És akkor körbefutottak az udvaron, egymás nevét kiáltozva.
 TINI: Nővéred nem ugrott a kútba?
 SAMUKA: Városi vízvezeték van. Nem fér be a csapon... Este senki sem akart szólni hozzám. Igaz, hogy máskor sem szoktak.

TINI: Nem volt neked jó a szép élet. Tündérország kellett.
SAMUKA: Miből gondolod, hogy szép az életem?
TINI: Hát vernek?
SAMUKA: Nem... Panni szokott pofon ütni. Ilyenkor mindig azt mondja: „Nem tűröm, hogy visszaélj a gyengédséggemmel!”

TINI: Ha nem vagy boldog, mért nem szöksz meg?
SAMUKA: Miből gondolod, hogy nem vagyok boldog? És, hogy kell megszökni?

TINI: Írsz egy búcsúlevelet, és a párnádon hagyod.
SAMUKA: Nem tudok levelet írni. Még csak a „Mö”-betűnél vagyunk...

TINI: Baj...
SAMUKA: Miből gondolod, hogy baj?
TINI: Ha nem írod oda, hogy Tündérországba mentél, nem tudják majd, hogy hol keressenek.

SAMUKA: Én nem is magamnak akarom a Tündérországot.
TINI: De nekik nem kell.
SAMUKA: Miből gondolod?
TINI: Ha csak kiejted azt a szót, üvöltözni kezdenek.
SAMUKA: *(elgondolkozva)* Te Tini, hogy képzeled el a Tündérországot? ... *(Félénken.)* Csak ne üvölts.

TINI: Vegyük például ezt a szalelit... A sarokban a nyeles súrolókefe...
SAMUKA: Várj!... Milyen az az ananász?
TINI: Olyan, mint a narancs, csak kicsi, és sok magja van,
SAMUKA: Ami olyan, mint a narancs és sok magja van, az datolya.

TINI: Hogyisne! Mandarin.
SAMUKA: A mandarin az spanyol főúr.
TINI: És cukrozzák, mi?!

SAMUKA: Úgy volt, hogy nem fogsz duzzogni...
TINI: Mikor olyan hülyeségeket kérdezel.
SAMUKA: Mondjad a súrolókefét...
TINI: Most összezavartál.
SAMUKA: Segítek... A súrolókefe délceg herceg, csillaghegyű bot van a kezében. Amit megérint: arannyá válik.

TINI: Hülyeség. Ha az ananász arannyá válik, beletörik a fogad.
SAMUKA: Az enyém lehet, hogy beletörik, de apámnak aranyból van, s az nem.

TINI: A fotel bíborbársony trónus...
SAMUKA: Három lába van, legurul róla a tündérkirály.
TINI: Idenézz, hogy nem!... Csak tudni kell ülni rajta... *(dallamosan)* Én vagyok a tündérkirálynő...
(Halk muzsika.)
Lépj közelebb, bátor vitéz... Mit kívánsz tőlem?

SAMUKA: Tinikém...
TINI: *(dobbant)* Uhh!...
SAMUKA: *(ijedten)* Felség...

TINI: *(nyájasan)* Nos, halljam, mi nyomja a lelked?
 SAMUKA: A lelkemet? Ti... te... tu... tudniillik...
 TINI: Beszélj bátran. Alattvalóim előtt nincs titkom...
 Surolusz herceg!
 SAMUKA: Örvendek...
 TINI: *(folytatja a bemutatást)* Porolónia...
 SAMUKA: Kezicsókolom...
 TINI: Mi a panaszod, jó vitéz?
 SAMUKA: Ne mondd azt nekem, hogy vitéz... Vagy legalább ne ilyen gúnyosan.
 TINI: *(széles hangszállal)* Beszélj, jó ember!
 SAMUKA: Kérem szépen... *(aggodalmasan.)* Nem baj, hogy még egyszer mondok el mindent?
 TINI: Nem érted, számár?!... Az akkor volt, nem nekem. Most én vagyok és más.
 SAMUKA: *(bizonytalanul)* Áhá...
 TINI: Mondod már?!
 SAMUKA: Te is siettetel... Itt Tündérországból is az idő pénz, mint otthon a Tölgy utcában?
 TINI: Nem. Itt az idő végtelen.
 TINI MAMÁJA: *(hang messziről)* ...Tiiiiiii!... Hol koncsorogsz?... Azonnal gyere be!...
 SAMUKA: *(megszeppeven)* Most mi lesz?... Hagyjuk abba?
 TINI: Hogyisne!
 SAMUKA: Nem félsz a mamádtól?
 TINI: Most? Most tündérkirályné vagyok!
 TINI MAMÁJA: *(m. f.)* ...Tiiiiiii!... Megpofozlak!
 SAMUKA: Jesszusom. Már itt sem vagyok!
 TINI: *(felcsattan)* Itt maradsz!... Addig nem távozhatsz, jó vitéz, Tündérországból, amíg Tinitánia bajodon nem segített.
 SAMUKA: Én... én azt szeretném, ha otthon Tündérország lenne...
 Mit kell tennem, felséges...
 TINI MAMÁJA: *(még áthatóbb hang)* ...büdös kölkök... Ne várd, hogy odamenjek!...
 SAMUKA: *(meglepődve)* Mit csinálsz, Tini?
 TINI: Vattát tömök a fülembe. Ha nem akarom, hogy álmodásaimban megzavarjanak, mindig így teszek... Csodálatos dolog!... Látom, hogy a mama szája indultatosan mozog, de csak duruzsolás szűrődik a fülembe... Én meg tovább társalogok Surolusszal és Porolóniával.
 SAMUKA: Hú, de bölcs vagy. Igazi királyné!
 TINI: Szóltál valamit?
 SAMUKA: *(vígán)* Persze... Így szívesebben is beszélek... Ha mind süket volna az ember pártfogója, akkor bátrabban mondanánk el bánatunkat, bajunkat... Hát ha még nem is hallanám, amit mondok!... *(Kiáltva.)* Adj nekem is egy kis vattát... Kösz...

TINI MAMÁJA: Tiniiii!... Tiniííí!... *(Aztán hirtelen letompul a hang, mintha mi is vattán át hallanánk.)*

(Változás.)

ANYA: Aggódom a gyerekért...
APA: Észrevettem én is... Úgy jár-kél, mint valami holdkóros... Azelőtt, ha rászóltam, összerezent, most akár kiáltsak, csak elmosolyodik.
ANYA: Reggel mértem a lázát. Semmi. Étvágya remek.
APA: Kollégám tud egy jó pszichiátert. Még ma megérek-lődöm a címét.
ANYA: Édes vagy, apus.
APA: Családfői kötelességem.

(Változás.)

ANYA: *(dobbant)* Az ördögbe is, csak nem szólalsz meg!
APA: A mindenségit, hát az újságomat sem olvashatom el békén?!
ANYA: Hagyod, hogy itt toporogjak körülötted és szétvessen a türelmetlenség.
APA: Nem tudok egyszerre kétfelé figyelni.
ANYA: Csak annyit mondj: voltál?
APA: Úhüm...
ANYA: *(megkönnyebbülve)* Jól van!
APA: *(lecsapja az újságot)* Jól van a fenét!
ANYA: *(megszeppenve)* Miért?
APA: Hülyét csináltam magamból... Ennek is te vagy az oka!
ANYA: *(gúnyosan)* Persze... Mindennek én vagyok az oka... Annak is, hogy szegény kisgyerek... *(Elcsuklik a hangja.)* ...Mit mondott a doktor?
APA: Azt mondta, foglaljak helyet kényelmesen és lazítsak... Nem érted?!... Engem vizsgált!
ANYA: Hát nem mondta, hogy a Samuka?
APA: De elmondtam mindent. Szépen meghallgatott, és akkor mondta: „Na kedves apuka, üljön le szépen, és nyújtózzék el.” Kérdezte, hogy sokat nyelek-e a főnökömtől és hogy itthon van-e zavaró körülmény. Mondtam, hogy te vagy az. *(Sóhajjt.)* Csak egyetlen egyszer végig tudnám nyugodtan olvasni ezt a rohadt újságot!... *(Átmenet nélkül kuncogni kezd.)*
ANYA: *(megrökönyödve)* Mit kuncogsz?
APA: Azt is mondta: nem ártana, ha te is meglátogatnád. Azután majd meglátja, mi a teendő Samukával.
ANYA: Ezt jól elintézted!... Badar hadrikálásod alapján azt hisheti, hogy én is...
APA: *(elégedetten)* Főleg te. Nálam csupán enyhe neurotikus tüneteket tapasztalt... Ja, és még azt is mondta:

„Kedélyes szülőknek nincsenek kedélybeteg gyermekei!”

ANYA: (gúnyosan) De jól mondja... Minden pszichiáter bolond.

APA: Bolondhoz bolond küld bolondot.

ANYA: Elfelejtetted, hogy a te ötleted volt?

APA: Én elfelejtettem volna elmenni, ha reggel nem szólsz utánam, és elfelejtettem volna azt is, hogy ott voltam, ha nem kíváncsiskodol.

ANYA: Most mi lesz?

APA: Most az lesz, hogy tovább olvasok, te pedig délután elmégy a dilidokihoz.

ANYA: Istenem, istenem... Tudtam, hogy egyszer ide fogok jutni!

(Változás.)

APA: Gyere ide, fiam... (Ordít.) Samuka!!

SAMUKA: (álmodozón) Szóltál, apa?

APA: Szóltam?!... Üvöltök, mint egy gyagyaházi bentlakó.

SAMUKA: (gondolatai között halkán magának) Bizonyára hangosabb, mert belevörösödött... Tündérországból a leghangosabb hang is csak zümmögés... A csendes szó csak bársony neszezés, mint ahogy a virágok tárgolnak egymással. Abból azt értesz meg, amit akarsz... És ki akarna rosszat érteni?... Az én jóapám most dicsérni fog, mert azt akarom érteni. Ami kellemetlen, azt nem hallom meg, s amit az ember nem hall, az nincs is...

APA: Mondd fiam, miért tetteted magad süketnek?

SAMUKA: Igen, apa. Megcsináltam a leckét.

APA: Nem azt kérdeztem, kis számár.

SAMUKA: Könnyen ment persze. (Halkan magának.) Az iskolában kivesszem a vattát a fülemből.

APA: Mindjárt kapsz egy pofont... Te!

SAMUKA: (zavartalanul) Szeretnéd látni?

APA: (nyög) Igen, szeretném látni, mit csinálna a pszichiáter most a helyemben... Azt mondta nekem, hogy ne kiabáljak a gyerekekre... (Üvölt.) Ne kiabáljak?!

SAMUKA: Úgy van. Nem kell kiabálnod... Tündérországból mindnyájan tudják egymás gondolatát.

APA: (ismét nyög) Tündérország!... Hogy oda ne suhanjak!

PANNI: Nem kell strapálnod magad, apa. Csak bedugod a füled, és máris ott vagy.

APA: (megrökönyödve) Mit mondasz?

PANNI: Ma reggel láttam a fürdőszobában, hogy Samuka — miután fogat mosott — két jókora vattagombócot gyömszőlt a fülébe.

APA: Szóval azért jár-kelel úgy, mint egy gyalogpille, kóvályogva, magában motyorékolva, szidhatjuk bárhogy, a pillája se rezdül.

PANNI: Bizony. Egyszerűen kikapcsolt bennünket. Csak a saját Tündérországát hallja.
APA: Én meg rekedtre üvöltözöm magam, pszichiáterhez loholok! (*Nagyot fúj.*) Te!... Te!... (*Hirtelen, gyengéden.*) Te...

(Változás.)

APA: Szervusz, anyus. Megjöttél?
ANYA: (*megrökönyödve*) Mi az, hogy megjöttem?! (*Kitör.*) Fél órája itt koptatom a nyelvem.
APA: Mit csinálsz féllábon?
ANYA: (*patog*) Mesélem a pszichiátert!
APA: Mondtam már százszor, ha valamit mondani akarsz, ne a konyhából motyogj.
ANYA: A konyhából?!... Itt álltam a hátad megett.
APA: Haj, édes fiacskám, akkor nem is láthattam, mit mondasz.
ANYA: (*bosszúsan*) Ejh, még tréfálni való kedved van... Tudod, mit mondott a pszichiáter?
APA: (*magában derűsen*) Persze, hogy van kedvem tréfálni. Egész nap békén körmöltem a hivatalban. Nem kellett hallgatnom a ronda pletykákat, a riasztó híreket. Ami huszonnyolc év alatt nem történt meg velem: azon kaptam magam, hogy ábrándozom... Arra ocsúdtam, hogy a kollégák vágyorognak rám. Visszavigyorogtam, és tovább könyveltem füttyörészve. A főnök kiszólt. Alighanem idegesítette a füttyörészés. Rakjon vattát a fülbe!
ANYA: ...kikapcsolódásra van szükségem. A napi robot kiöli belőlem a szeretetet és gyöngédséget... Istenem, már nem is emlékszem, mikor simogattam meg Samuka bozontos üstökét... Gyere ide, gyermekem... (*Élesen.*) Samuka!!
SAMUKA: (*vidáman*) Tessék...
ANYA: (*restelkedve*) Milyen goromba vagyok szegénykével... Gyere, kicsikém...
SAMUKA: (*halkan, magának*) Tündérországban minden lehetséges. Anya mosolyog... Már azt hittem, teljesen elfelejtett.
ANYA: Egészen elnémultál a szigoromtól... Új ide mellém... Mesélek neked Tündérországról...

(Változás.)

PANNI: Jól hallottam, anya, azt mondtad (*kissé gúnyosan utánozva*) „Tündérországban örökké felhőtlen az ég”...? Akkor ott jó kis katasztrofális szárazság lehet... Né tán akkor esik, mikor a tündérek alszanak?
ANYA: (*kedvetlenül*) Te már kikezded a Tündérországot is... Hiába magyarul nézlek neked. Ahhoz, hogy valaki

- értse Tündérországot, kell, hogy legyen magában is valami tündéri.
- PANNI: Apában mi a tündéri? Az önzése?
- ANYA: Ismerned kellett volna őt tündér korában.
- PANNI: Valamire még én is emlékszem ám... Mikor még egészen kicsike voltam és kézen fogva sétáltatott. Mesélt, énekelt, padokat ugrott át a kedvemért.
- ANYA: Na látod... És most már nem is állna jól neki az efféle bűbájosság.
- PANNI: Zupás tündér... Ha-ha!
- ANYA: Ne ne vess ilyen gúnyosan, és ne mutasd magad keserűbbnek, mint amilyen vagy.
- PANNI: *(színtelen hangon)* Tulajdonképpen semmi bajom... Becsaptak, megszegyenítettetek... *(Gyanús nyájassággal.)* Na halljunk valami szép mesét.
- ANYA: *(bizonytalanul)* Csak azt akarom mondani... „gyöngyház, hej...”
- PANNI: *(könnyeivel küszködik)* De én még... még mindig... nem tudom elhinni, hogy leszakadt...
- ANYA: Annál jobb... Egyszer csak nyílik az ajtó... belép Elek egy csokor virággal...
- PANNI: *(erőtlenül)* De belejött a mesébe... „Tündér a tündérlányt meg is koszorúzza, tizenkét tücsök meg csak a nótát húzza...”
- ANYA: *(elveszíti a türelmét)* Ejh! Boldogságunkért valamit tennünk is kell, nem csak nyafogni... Nézd, ez a kis ártatlan lélek, milyen átszellemült. Ő megtalálta a maga álomvilágát.
- PANNI: Samuka, átszellemült?... Samuka boldog?... Samuka süket!... Fülében vatta...
- ANYA: *(hitetlenkedve)* Észnél vagy?!
- PANNI: Én még igen. S azt hiszem, már csak egyedül ebben a házban.
- ANYA: *(megdöbbenve)* Azt hiszed, hogy apa is??... Apus... *(Kiált.)* Apus!!
- PANNI: *(gúnyosan)* „Átszellemült”, ahogy mondod.
- ANYA: Nem értem...
- PANNI: Pedig egyszerű... Amit nem hallok, az nincs. És mi van helyette? Az, amit hallani akarok. Hát hogyne imbolyogna tőle az ember emelkedetten, mint egy kergető pillangó.
- ANYA: Még a szépről is ilyen gyűlölködve beszélsz.
- PANNI: Én mindent hallok. Azt is, amit a hátam megett mondanak... Ha társaságba érkezem és hirtelen elhallgatnak... *(Mérgesen.)* Figyelsz rám, anya?

(Változás.)

- PANNI: *(könyörögve)* Te beszélj velem, apa...
- APA: *(magának dünnnyögi)* Veszek egy doboz cigarettát... Felét rögtön eldugom... Akkor azt mondom: „Sa-

muka, keress nekem egy cigit!"... Vagy megtalálja, vagy nem. Ha megtalálja, szüret, ha nem: leszoktam a cigarettázásról...

- PANNI: *(fokozódó riadtsággal)* Mit csináljak, anya?
ANYA: *(gondolataiban, halkan)* Meszelní kéne, de nincs szívem elmozdítani az öreg mackót öblös karosszékéből, sem a kis bocsot játék-kuckójából. Délután elsétálok, megcsináltatom a hajam... Már nem is tudom, mikor voltam utoljára...
- PANNI: *(izgatottan)* Samuka! Szaladj ki a kapuba, és mondd neki, hogy nem vagyok itthon... Hogy elmentem... Nem is jövök haza... Hallod?
- SAMUKA: *(belső hang)* Elvesztette a fejét... Seprűnyél-herceg és Partvis-királykisasszony elszörnyednének, ha csatakos arcát látnák... Nem tudnák mire vélni ezt a minősíthetetlen eljárást, hogy a vállam rázza... Én igazán akkor sem értettem őt, amikor hallottam, mit mond... Most meg mosolyog... Tündérek!... Riadó! De jó, hogy nem futottál az üzenettel... Elment volna örökre... *(Nyugtalanul.)* Hiszen azt akarom... *(Dobbant.)* De nem!... N e m !! *(Letörve, tanácstalanul.)* Nem tudom... *(Halkan.)* Vajon van-e még egy szabad hely Tündérorszáiban?...
- PANNI: De jó, hogy nem futottál az üzenettel... Elment volna örökre... *(Nyugtalanul.)* Hiszen azt akarom... *(Dobbant.)* De nem!... N e m !! *(Letörve, tanácstalanul.)* Nem tudom... *(Halkan.)* Vajon van-e még egy szabad hely Tündérorszáiban?...

(Változás.)

(Kopogtatnak.)

- ELEK: *(gyámoltalanul)* Jó napot...

(Csend.)

- ELEK: Én azért jöttem, hogy...
ANYA: Jé!... Maga az, Elek?... Mért nem mondtad, kislányom, hogy őt várod? Készítettem volna egy kis... No nem baj!... Kér egy jó kávét?
ELEK: Köszönöm... nem kérek...
ANYA: Helyes... Mindjárt hozom... *(Távolodva.)* Apa!... Nem látod, hogy vendég van!

(Újságcsörgés.)

- APA: Mi? He?... Ja?... *(Magának.)* Jó volna tudni, mi a teendő ilyenkor... Egy tündér-apa mindenestre mosolyog.
- ELEK: Beszélhetnék magával, Pannika?... *(Elszántan.)* Meghallgat engem?
- PANNI: *(belső monológ)* Még új vagyok a mesevilágban... Kis dalocskát kellene dúdolnom... Ujjam hegyével érinteni a lázas arcot, hogy elsimuljanak a mély árkok ott a szája sarkában... Ha meggondolom, hogy ma-

gam — Panni képében — most vágnám fejéhez a ten-
ger keserűséget, mit átéltem e két hét alatt... Eltor-
zult arccal, sziszegve... Így, hogy hallgatok, ha bosz-
szú is, nemesebb...

ELEK: *(halkan, hogy csak a lány halhassa)* Nem mentege-
tődzni jöttem. Még ahhoz sincs jogom, hogy átlépjem
a küszöbét. A végső kétségbeesés hajtott ide. Ha in-
nen most azzal kell elmennem, hogy nem bocsátott
meg, számomra nem marad más hátra, mint a...
(Elakad.)

PANNI: Istenem, beh szép szavak lehetnek ezek... Sokkal
szébbek, mint amit mond.

(Csend.)

ELEK: Nem is kívánhatom, hogy szóljon hozzám... Én nem
is kívánok mást: csak ne mondja, hogy menjek el...
és akkor boldogan megyek el. Boldogan, mert holnap
visszajöhetek. Ugye, nem küld el?... Ugye, marad-
hatok?... Vigyázzon, a hallgatás beleegyezés!

(Csend.)

PANNI: *(magának)* Lássuk, tudok-e még mosolyogni...

ELEK: *(a meghatódottságtól akadozva)* Köszönöm... Boldog
vagyok!

B o l d o g ! ! . . .

(Változás.)

TINI: Rég nem láttalak, Samuka.

SAMUKA: *(komoran)* Családi ügyek, Tini... Bútorvásárlás, el-
jegyzés, sok-sok zongorázás alkonyatkor...

TINI: Eljegyzés?... Az finom dolog.

SAMUKA: *(kelletlenül)* Igen...

TINI: Ráérsz?

SAMUKA: Egy kicsit...

TINI: Játsszunk Tündérországot.

SAMUKA: Azt nem!

TINI: *(csalódva)* Ó!...

SAMUKA: Tudod, mit fogunk játszani?

TINI: Mit?

SAMUKA: *(hangjában a növekvő lelkesedéssel)* Én itt ülök a fo-
telben... újságot olvasok... te pedig kiabálsz
r á m . . .

VÉGE